

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobkyně: **A. M.**, zast. Mgr. Zbyňkem Havlíkem, advokátem, se sídlem Národní 28, Praha 1, proti žalovanému: **ředitel Policie České republiky, služba cizinecké a pohraniční policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 3. 2007, č. j. 9 Ca 209/2005 - 52,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojí stěžovatelka proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 7. 3. 2007, č. j. 9 Ca 209/2005 - 52 (dále jen „napadený rozsudek“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí ředitele Policie ČR, služby cizinecké a pohraniční policie ve věcech služebního poměru ze dne 2. 6. 2005, č. 417/2005, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí ředitele Policie ČR, oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha (dále také jen „služební funkcionář“) ve věcech služebního poměru ze dne 21. 3. 2005, č. 312/2005. Tímto rozhodnutím byla stěžovatelka propuštěna ze služebního poměru z důvodu porušení služební přísahy a služební povinnosti zvláště závažným způsobem dle ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru policistů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“).

Žalobou ze dne 12. 7. 2005 se stěžovatelka domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2005, č. 417/2005, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí

služebního funkcionáře. Stěžovatelka především měla za to, že rozhodnutím žalovaného došlo k porušení povinnosti služebního orgánu rozhodovat v řízení ve věcech podle služebního zákona v souladu s právními předpisy. Skutečnosti uváděné v napadeném rozhodnutí podle jejího názoru nekorespondují se skutkovým dějem, provedenými důkazy a tyto skutečnosti není možné považovat za takové, jež by zakládaly důvod k propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie ČR podle § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona. Žalovaný se podle názoru stěžovatelky nevypořádal s její základní námitkou, že došlo k porušení ustanovení § 106 odst. 3 služebního zákona, podle něhož může být o propuštění příslušníka policie ze služebního poměru pro důvody podle § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona rozhodnuto pouze do dvou měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, nejpozději však do jednoho roku ode dne, kdy tento důvod vznikl. V těchto lhůtách musí být policistovi rozhodnutí i doručeno. Stěžovatelka tvrdila, že služební funkcionář se o tom, že stěžovatelka nedochází do kurzu anglického jazyka, dozvěděl již 6. 1. 2005, když dal podnět skupině kontroly a stížností Policie ČR oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha (dále jen „PČR OŘ SCPP Praha“) k prošetření stěžovatelčiny docházky do kurzů anglického jazyka. Z přípisu Střední policejní školy MVČR v Praze (dále jen „škola“) ze dne 12. 1. 2005 byla podle názoru stěžovatelky jednoznačně patrná její absence ve výuce. Dále stěžovatelka poukázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž podle jejího názoru vyplývá, že okamžikem zjištění důvodu propuštění policisty ze služebního poměru je nutno rozumět okamžik, kdy se služební funkcionář dozvěděl o uvedeném jednání či opomenutí policisty, tedy okamžik vědomosti o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní i jejich předběžné právní zhodnocení. Z toho stěžovatelka dovodila, že nejpozději dne 6. 1. 2005 byl služební funkcionář dostatečně informován o skutečnostech, které mu zavadaly příčinu k nařízení kontroly. Rozhodnutí o propuštění tak mělo být stěžovatelce doručeno nejpozději dne 6. 3. 2005. Stěžovatelka dále zdůraznila, že do jazykového kurzu nastoupila na vlastní žádost na základě oznámení o konání kursu. Důvod své nepřítomnosti ve výuce oznámila žalobkyně své lektorce v kurzu i svému přímému nadřízenému, kterého současně požádala o změnu plánu služeb. V průběhu měsíce října 2004 nastaly u stěžovatelky vážné zdravotní potíže související se zvýšenou citlivostí organismu na chlór, které se během návštěv kurzů opakovaly, což podle názoru stěžovatelky potvrzují i lékařská vyjádření. Stěžovatelka dále tvrdila, že v období od 13. 9. 2004 do 27. 1. 2005 vykonávala službu, či případně čerpala dovolenou, a proto není pravdivé tvrzení služebního funkcionáře, že v uvedeném období stěžovatelka ani nekonala službu, ani nechodila do jazykového kurzu. Stěžovatelka dále tvrdila, že služební funkcionář nepředložil dostatečné důkazy, na nichž by založil své tvrzení, že stěžovatelka neomluveně zameškala 206,5 hodin výuky, když stěžovatelka byla v rozhodné době buď na dovolené, anebo vykonávala službu. Stěžovatelka se opírala o to, že se dne 24. 9. 2004 omluvila (ústně) a v kurzu byla naposledy dne 14. 10. 2004, kdy se pro zbytek kurzu omluvila své lektorce. Podle jejího názoru tedy není v žádném případě možné v jejím jednání spatřovat zvlášť závažné porušení služební přísahy nebo služebních povinností, protože uvedené jednání svou důležitostí zdaleka nedosahuje takové míry, kterou by mohlo dojít k narušení důvěryhodnosti policie nebo jejích cílů u veřejnosti nebo vážnosti služebního stavu u jiných příslušníků policie, a dále poukázala na to, že své služební povinnosti plnila bezchybně. Z těchto důvodů stěžovatelka navrhla městskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O žalobě rozhodl městský soud napadeným rozsudkem, kterým ji zamítl. Vlastní odůvodnění výroku napadeného rozsudku opřel o právní názor, že podstatou sporu je posouzení, zda bylo rozhodnutí o propuštění žalobkyně ze služebního poměru podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona ve spojení s ustanovením § 108 odst. 3 téhož zákona vydáno ve lhůtě vymezené v ustanovení § 106 odst. 3 služebního zákona či nikoliv. Vyšel proto z výkladu ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona, podle něhož může být policista propuštěn ze služebního poměru, jestliže porušil služební přísahu nebo služební povinnost zvláště závažným způsobem. Podle odst. 3 téhož paragrafu o propuštění z důvodů uvedených v odst. 1 písm. c), d) a e) téhož ustanovení může být rozhodnuto pouze do 2 měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod k propuštění zjistil, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy tento důvod vznikl. V těchto lhůtách musí být policistovi rozhodnutí též doručeno. Po zvážení všech skutečností významných pro posouzení žalobní námitky stran nedodržení lhůty podle ustanovení § 106 odst. 3 služebního zákona dospěl městský soud k závěru, že tato žalobní námitka není důvodná. Tento závěr odůvodnil tak, že se o neomluvené nepřítomnosti žalobkyně na kurzu anglického jazyka dozvěděl služební funkcionář s personální pravomocí, tj. ředitel Policie ČR OŘ SCPP Praha JUDr. M. K., od npor. Bc. R. P., vedoucího ZZC Velké Přílepy, který tuto informaci získal od personalistky personální skupiny Policie ČR OŘ SCPP Praha L. M. ve druhé polovině prosince 2004, až k datu 6. 1. 2005, kdy určil skupinu kontroly a stížností Policie ČR OŘ SCPP Praha k prověření docházky žalobkyně do jazykového kurzu cestou kontrolního průzkumu a schválil program tohoto kontrolního průzkumu (ze dne 6. 1. 2005, pod č.j. SCPP-1/PH-SKS-KN-2005). Městský soud se neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že již k datu 6. 1. 2005 byl příslušný služební funkcionář dostatečně informován o rozhodných skutečnostech a že již od tohoto data začala běžet zákonná dvouměsíční lhůta ve smyslu § 106 odst. 3 služebního zákona. Přitom vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z rozsudku ze dne 21. 7. 2003, sp. zn. 5 A 141/2002, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí pod č. 7/2003, z něhož plyne, že pod okamžikem zjištění důvodů propuštění ve smyslu § 106 odst. 3 služebního zákona je nutno rozumět okamžik, kdy se služební funkcionář dozvěděl o skutkových okolnostech jednání či opomenutí v takovém rozsahu, který umožní i jejich předběžné právní zhodnocení, když ze zákona nelze dovodit, že by tato informace musela být zvláště kvalifikovaná a pocházet jen z určitého zdroje nebo, že by okamžik jejího zjištění byl vázán na pravomocné skončení řízení o uložení kázeňského trestu. K datu 6. 1. 2005 měl tedy podle názoru městského soudu služební funkcionář plk. JUDr. M. K. pouze informace o tom, že žalobkyně nedochází do jazykového kurzu a že svou nepřítomnost na jazykovém kurzu ve dnech 18. 10. - 22. 10. 2004, 8. 11. - 19. 11. 2004, 6. 12. - 17. 12. 2004 a 17. 1. - 27. 1. 2005, omlouvá zdravotními potížemi, které nebyla schopna doložit potvrzením od lékaře. Nepřítomnost na jazykovém kurzu ve dnech 24. 10. 2004 a 15. 10. 2004 omlouvá koupí domu a převzetím klíčů od domu, avšak na tyto dny nepožádala ani o dovolenou, ani o služební volno. Městský soud však došel k názoru, že tyto informace nepostačovaly k tomu, aby mohl služební funkcionář vydat rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru z důvodu porušení služební přísahy nebo služební povinnosti zvláště závažným způsobem. K tomu bylo třeba provést mnoho dalších kontrolních zjištění, a to zejména porovnání tvrzení stěžovatelky se záznamy v třídní knize, záznamů o čerpání dovolené, služebního volna, pracovní neschopnosti, ošetření lékařem, prověření schválení těchto úkonů služebním funkcionářem atd. Tyto kontrolní úkony jsou rekapitulovány v záznamu o kontrolním průzkumu ze dne 22. 2. 2005, č. j. SCPP-1/PH-SKS-KN-2005,

přičemž tento záznam se dostal do dispozice služebního funkcionáře dne 23. 2. 2005. Od tohoto dne podle názoru městského soudu začala běžet dvouměsíční lhůta dle § 106 odst. 3 služebního zákona, neboť v tom okamžiku měl již služební funkcionář k dispozici zjištění o skutkových okolnostech jednání žalobkyně v takovém rozsahu, který mu umožnil jejich předběžné právní hodnocení a posouzení, zda je v případě stěžovatelky dán důvod pro postup podle § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona a propuštění žalobkyně ze služebního poměru pro porušení služební přísahy nebo služební povinnosti zvlášť závažným způsobem, či nikoliv. Z těchto důvodů městský soud žalobu zamítl.

Proti napadenému rozsudku brojí stěžovatelka kasační stížností, kterou opírá o kasační důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Naplnění těchto zákonných kasačních důvodů spatřuje v následujících skutečnostech: Stěžejním žalobním důvodem byla stěžovatelkou namítaná skutečnost, že se rozhodující orgán nevypořádal se základní námitkou stěžovatelky o propuštění příslušníka policie ze služebního poměru pro důvody podle § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona, podle něhož může být rozhodnuto pouze do dvou měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, nejpozději však do jednoho roku ode dne, kdy tento důvod vznikl, přičemž v těchto lhůtách musí být rozhodnutí policistovi i doručeno. Tento důvod považuje stěžovatelka i za hlavní bod kasační stížnosti. Podle jejího názoru nejpozději 6. 1. 2005 byl služební funkcionář seznámen se skutkovými okolnostmi možného porušení služebního zákona ze strany stěžovatelky, na jejichž základě si mohl učinit i předběžné právní hodnocení jednání stěžovatelky. Dále stěžovatelka tvrdí, že kontrola byla zahájena dříve, než jak je uvedeno v záznamu, neboť z vyjádření npor. Bc. P., vedoucího ZZC Velké Přílepy, ze dne 18. 5. 2005 vyplývá, že se o tom, že stěžovatelka nenavštěvuje jazykový kurz, dozvěděl již v prosinci roku 2004 a okamžitě o tom telefonicky informoval zástupce ředitele a služebního funkcionáře s personální pravomocí. Kontrola měla podle stěžovatelky proběhnout mnohem dříve a mohla tak být dodržena lhůta pro rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Stěžovatelka rovněž nabídla svůj výklad rozsudku Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 5 A 141/2002, na němž založil městský soud svůj právní názor. Okamžik vědomosti o skutkových okolnostech jednání policisty, které může zakládat důvod k propuštění podle § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona, nemá podle tohoto zákona mít žádnou zvláštní kvalifikovanou formu, pocházet z určitého stanoveného zdroje či být vázána na jiné řízení. Tato informace však musí mít nezbytnou míru určitosti a věrohodnosti, která zabezpečuje, že řízení o propuštění nebude zahájeno na základě informací zcela neověřených, zhola nejasných či zjevně nevěrohodných a služební funkcionář k jeho zahájení může přistoupit zodpovědně. Souhrnně vzato tedy stěžovatelka konstatovala, že dvouměsíční lhůta pro vydání rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru začala plynout mnohem dříve, než okamžikem, kdy se příslušný služební funkcionář seznámil se záznamem o kontrole, kterou sám vyvolal. Ve druhé námitce stěžovatelka napadla samotnou kvalifikaci svého jednání jako zvlášť závažného porušení služební přísahy nebo služebních povinností, protože svým významem a důležitostí zdaleka nedosáhla takové míry, kterou by mohlo dojít k narušení důvěryhodnosti policie nebo jejích cílů u veřejnosti nebo vážnosti služebního stavu u jiných příslušníků policie. Na základě těchto námitek navrhla stěžovatelka zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

Z vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti stěžovatelky plyne, že žalovaný se plně ztotožňuje s právním názorem městského soudu vyjádřeným v napadeném rozsudku. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením stěžovatelky, že důvod propuštění byl služebnímu funkcionáři znám nejpozději 6. 1. 2005. Žalovaný poukázal na to, že propuštění ze služebního poměru dle § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona náleží mezi nejzávažnější personální opatření ze strany služebního funkcionáře, a proto je třeba v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku publikovaném v SJS č. 7/2003, aby toto řízení zahájené a provedené v dvouměsíční subjektivní prekluzivní lhůtě bylo vedeno a vydáno na základě dostatečně relevantních informací. Teprve zjištěná délka skutečně neomluvené absence, která činila 206,5 hodiny, byla takovou informací zakládající důvod pro rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Žalovaný rovněž nesouhlasí s tvrzením stěžovatelky, že plnění povinností účastníka kurzu je vnitřní věcí policie, a poukázal na to, že stěžovatelka v předmetné době nechodila do kurzu ani nevykonávala službu, nicméně pobírala služební plat. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Ze správního a soudního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující relevantní skutečnosti pro posouzení věci:

Ve správním spise žalovaného je založeno oznámení ze dne 15. 7. 2004, č. 595/2004, podle něhož ředitel OŘ SCPP Praha plk. JUDr. M. K. vyslal dnem 13. 9. 2004 stěžovatelku ke studiu kurzu anglického jazyka 1. stupně konaném ve škole v termínu od 13. 9. 2004 do 27. 1. 2005. V oznámení jsou uvedeny i termíny soustředění, v nichž měla výuka probíhat (13. 9. 2004 - 24. 9. 2004, 11. 10. 2004 - 22. 10. 2004, 8. 11. 2004 - 19. 11. 2004, 6. 12. 2004 - 17. 12. 2004, 17. 1. 2005 - 27. 1. 2005). V závěru tohoto oznámení je rovněž stanoveno, že účastníci kurzu, kteří ze služebních či pracovních nebo osobních důvodů nenastoupí v úvodní den, musí uvedenou skutečnost předem oznámit a zaslat omluvku (též faxem). Oznámení si stěžovatelka převzala proti podpisu dne 3. 8. 2004.

Z kontrolního spisu skupiny kontroly a stížností OŘ SCPP Praha je zřejmé, že kontrola docházky stěžovatelky do jazykového kurzu anglického jazyka v době od 13. 9. 2004 do 27. 1. 2005 byla naplánována na období od 6. 1. 2005 (začátek kontroly) do 5. 2. 2005 (ukončení). Dne 6. 1. 2005 požádal mjr. P. F., vedoucí skupiny kontroly a stížností OŘ SCPP Praha ředitelku školy o sdělení stanoviska k docházce stěžovatelky v předmetném období. Dále požádal o zaslání kopií z třídní knihy a kopie žádanek o uvolnění. Z vyjádření zástupkyně ředitelky školy ze dne 12. 1. 2005 vyplývá, že škola oznámila delší neomluvené nepřítomnosti stěžovatelky na personální skupinu OŘ SCPP Praha již v prosinci 2004. Po projednání se stěžovatelka rozhodla, že podá žádost o ukončení studia, nicméně tak neučinila. Její celková absence v předmetném období dosáhla 56 omluvených absencí a 114 neomluvených, což činí dle v poměru k celkové výukové době kurzu 76 % neúčast ve výuce. Z příloženého přehledu absencí a kopií třídní knihy vyplývá, že neomluvené absence měla stěžovatelka v období 8. 11. 2004 - 19. 11. 2004 a dále od 6. 12. 2004 do 17. 12. 2004. Z doplňujícího stanoviska zástupkyně ředitele školy dále vyplývá, že v období od 17. 1. 2005 do 28. 1. 2005 stěžovatelka úplně bez omluvy chyběla. Žádaneky ze dne 16. 9. 2004, 23. - 24. 9. 2004 a 15. 10. 2004 prokazují, že stěžovatelka žádala o omluvu neúčasti na výuce v těchto dnech. Z písemného záznamu ze dne 15. 2. 2005 z výsledku stěžovatelky pracovníky skupiny kontroly a stížností OŘ SCPP Praha

plyne, že stěžovatelka dne 24. 9. 2004 sice žádala o uvolnění z výuky z důvodu dovolené, avšak o tuto si nepožádala. Ve dnech 18. 10. 2004 až 22. 10. 2004 stěžovatelka nešla do školy z důvodu zdravotních problémů, ovšem lékařské potvrzení neměla k dispozici. Stejně odůvodnila i svou neomluvenou nepřítomnost v jazykovém kurzu ve dnech 8. 11. 2004 - 19. 11. 2004, 6. 12. 2004 - 17. 12. 2004 a 17. 1. 2005 - 27. 1. 2005. Ohledně své tvrzené zdravotní indispozice způsobené alergií na chlór uvedla, že v týdnu 18. 10. 2004 - 22. 10. 2004 nahlásila svému nadřízenému kpt. Bc. V. H., že nemůže navštěvovat školu, a poprosila jej, aby to nahlásil panu npor. Bc. P. Písemnou žádost o uvolnění z jazykového kurzu však nepodala. Příložený záznam o čerpání dovolených, preventivní rehabilitace a služebního volna dokazuje, že na uvedené datum 24. 9. 2004 stěžovatelka nečerpala řádnou dovolenou.

Z vyjádření kpt. Bc. V. H., vedoucího oddělení služby OŘ SCCP vyplývá, že tento služební funkcionář byl uvědomen o vyslání stěžovatelky do jazykového kurzu angličtiny již v září 2004, přičemž služby jí upravoval podle termínů soustředění jazykového kurzu. K tvrzení stěžovatelky, že ho seznámila s tím, že ukončila školu, kpt. Bc. H. uvedl, že mu pouze sdělila, že má zdravotní potíže a že bude muset s největší pravděpodobností školu přerušit a hledat si jiné zaměstnání. Nikdy ho ovšem stěžovatelka neseznámila s tím, že školu ukončila. Podle jeho názoru stěžovatelka měla o ukončení studia seznámit svého bezprostředního nadřízeného npor. Bc. P., což neučinila.

Ze záznamu ze dne 22. 2. 2005, který shrnuje zjištění kontrolního průzkumu zaměřeného na prověření docházky stěžovatelky do jazykového kurzu, vyplývá, že z celkového počtu 284 hodin jazykového kurzu zameškala stěžovatelka celkem 218,5 hodiny, z čehož celkem 206,5 hodiny neomluvené absence byla stěžovatelce neoprávněně vyplacena mzda. Ve dnech 23. 9. 2004 - 24. 9. 2004 nečerpala řádnou dovolenou, jak uvedla do žádostí o uvolnění z výuky. Dne 15. 10. 2004 nahlásila stěžovatelka ve škole, že je odvelena do služby, ačkoliv to nebyla pravda. V době od 18. 10. 2004 do 22. 10. 2004 se stěžovatelka telefonicky omluvila s tím, že nemůže nastoupit do školy ze zdravotních důvodů. Potvrzení o pracovní neschopnosti však nedoložila. V období 8. 11. 2004 - 19. 11. 2004 a dále 6. 12. 2004 - 17. 12. 2004 a 17. 1. 2005 - 27. 1. 2005 se stěžovatelka bez jakékoliv omluvy nezúčastnila jazykového kurzu, což odůvodňovala svou alergií na chlór. Šetřením bylo zjištěno, že stěžovatelka navštívila dne 11. 10. 2004 ordinaci MUDr. M. Dále bylo kontrolou zjištěno, že stěžovatelka nepožádala o služební volno. Doporučeným opatřením ze strany skupiny kontroly a stížností bylo odejmout stěžovatelce neoprávněně vyplacenou finanční částku za neomluvenou absenci.

Dne 21. 3. 2005 vydal ředitel OŘ PČR SCPP plk. JUDr. M. K. rozhodnutí, jímž propustil stěžovatelku ze služebního poměru pro porušení služební přísahy a služebních povinností zvláště závažným způsobem. V odůvodnění svého rozhodnutí se odvolal na závěry provedené kontroly, přičemž opětovně zrekapituloval její průběh. Dále uvedl, že písemný záznam o výsledku kontroly ze dne 22. 2. 2005 stěžovatelka stvrdila svým podpisem. Z toho služební funkcionář dovodil, že stěžovatelka nejednala jako čestný a ukázněný příslušník Policie ČR. Porušení služební přísahy a služebních povinností zvláště závažným způsobem bylo dáno tím, že stěžovatelka jednala jako příslušník Policie ČR, který oproti jiným občanům státu má povinnost sám příkladně zákony dodržovat, a nikoliv je porušovat. Významnou skutečností při rozhodování spatřoval služební

funkcionář zejména v délce neomluvené absence, která činila 206,5 hodiny. V souladu se zjištěnými skutečnostmi rozhodl služební funkcionář o propuštění stěžovatelky ze služebního poměru podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání, v němž argumentovala zejména tím, že do jazykového kurzu nebyla vyslána na základě rozkazu nadřízeného služebního funkcionáře, nýbrž v souladu s vlastním požadavkem a na základě oznámení. V říjnu 2004 stěžovatelka měla vážné zdravotní potíže spočívající v silných alergických reakcích, které měly svůj původ v citlivosti jejího organismu na chlór. Jelikož alergické reakce se během následujících návštěv kurzu opakovaly, doporučil jí lékař, aby se vyhnula pobytu v místech, kde by se mohla dostat do styku s chlórem. O svém zdravotním stavu informovala stěžovatelka lektorku kurzu a stejně tak svého nadřízeného, kterého měla požádat o změnu rozpisu služeb, aby tak byla zohledněna její nepřítomnost v jazykovém kurzu. Stěžovatelka tvrdila, že bezesbýtku splnila pokyn nadřízeného a studium nastoupila, přičemž o svých zdravotních potížích informovala příslušné osoby. Službu vykonávala v souladu s příslušným plánem služeb, který byl sestaven před jejím nástupem do kurzu a který nemohl již být podle nadřízeného změněn v průběhu zbytku roku. Podle názoru stěžovatelky nebylo možné spatřovat v předmětném jednání porušení základních povinností policisty ve smyslu služebního zákona. Svou důležitostí její jednání nedosahuje takové míry, kterou by mohlo dojít k narušení důvěryhodnosti policie nebo jejích cílů u veřejnosti nebo vážnosti služebního stavu u jiných příslušníků policie. Po procesní stránce vytýkala služebnímu funkcionáři, že vydal rozhodnutí o propuštění až po uplynutí dvouměsíční lhůty stanovené v § 106 odst. 3 služebního zákona. Absence stěžovatelky v jazykových kurzech totiž podle jejího názoru musela být zřejmá již z přípisu školy ze dne 12. 1. 2005, nikoliv až ze záznamu o výsledku kontroly docházky ze dne 22. 2. 2005.

Žalovaný doplnil dokazování v odvolacím řízení zejména o stanoviska školy, nadřízeného stěžovatelky a personalistky L. M.. Ve stanovisku ředitele školy bylo uvedeno, že účastníci jazykových kurzů jsou na počátku studia informováni o tom, že jakákoliv neúčast na výuce musí být nahlášena a následně hodnověrným důvodem doložena písemnou omluvou, v případě nemoci např. fotokopií potvrzení o pracovní neschopnosti. Z přiloženého školního řádu vyplývá, že ukončit studium na vlastní žádost může účastník kurzu pouze tak, že ohlásí třídnímu učiteli a pracovníkovi studijního úseku dalšího profesního vzdělávání důvody, pro které žádá o ukončení studia. Dále musí předložit písemnou žádost se stanovenými náležitostmi, kterou musí schválit služební funkcionář s personální pravomocí. Z vyjádření npor. Bc. R. P. ze dne 18. 5. 2005 vyplývá, že první informaci o tom, že stěžovatelka nenavštěvuje jazykový kurz, se dozvěděl od paní M. z personální skupiny v průběhu prosince roku 2004, a to těsně před vánočními svátky, tedy v druhé polovině měsíce. Okamžitě telefonicky informoval zástupce ředitele OŘ SCPP Praha plk. V. a ředitele plk. JUDr. M. K., ředitele OŘ SCPP Praha. Ti mu přislíbili předat věc skupině kontrol a stížností OŘ SCPP Praha.

O odvolání rozhodl žalovaný tak, že je zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil, neboť shledal, že napadené rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění stěžovatelky ze služebního poměru bylo vydáno v souladu se služebním zákonem a předpisy vydanými k jeho provedení oprávněným služebním funkcionářem s odkazem na dikci § 2 odst. 2 služebního zákona a k naplnění jeho ustanovení vydaným nařízením Ministerstva vnitra č.

84/2001 ve znění pozdějších předpisů, kterým je stanoven rozsah pravomocí služebních funkcionářů jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků Policie ČR. Žalovaný doplnil podkladovou dokumentaci o vyjádření některých služebních funkcionářů činných v projednávané věci. K námitkám stěžovatelky žalovaný uvedl, že nelze akceptovat námitku, že stěžovatelka nebyla vyslána na základě rozkazu nadřízeného služebního funkcionáře, ale v souladu s vlastním požadavkem a na základě oznámení. Podle názoru žalovaného je z obsahu a formy oznámení ředitele ze dne 15. 7. 2004, č. 595/2004, dostatečně zřejmé, že se jedná o rozhodnutí služebního funkcionáře s personální pravomocí, přičemž účast na jednotlivých studijních soustředěních je hodnocena jako výkon služby. Ukončení studia ze strany policisty musí předcházet písemná žádost adresovaná příslušnému služebnímu funkcionáři s personální pravomocí, o čemž byla stěžovatelka informována personalistkou personální skupiny PČR OŘ SCPP Praha L. M.. Dále také neuznal důvodnou námitku, že se stěžovatelka nemohla účastnit jazykového kurzu z důvodu své alergické reakce způsobené zvýšenou citlivostí organismu na chlór. Doložené potvrzení MUDr. M., CSc., které potvrzuje, že stěžovatelka navštěvovala delší dobu dermatologickou ordinaci, nelze podle názoru žalovaného vykládat jako doklad, kterým by byla omluvena nepřítomnost stěžovatelky v kurzu anglického jazyka. V případě zdravotních obtíží měla stěžovatelka svou nepřítomnost ve výuce omluvit potvrzením o pracovní neschopnosti. Nic takového ovšem stěžovatelka neučinila. Z podkladů nashromážděných služebním funkcionářem, který rozhodl o propuštění stěžovatelky, a doplňujících podkladů (vyjádření npor. Bc. R. P., vedoucího ZZC Velké Přílepy, kpt. Bc. H., vedoucího oddělení služby ZZC Velké Přílepy a vyjádření personalistky L. M.) vzal žalovaný za prokázané, že neomluvená absence stěžovatelky v zaměstnání je dostatečně prokázána. Ze spisového materiálu podle názoru žalovaného bylo zřejmé, že v době absencí v jazykovém kurzu stěžovatelka nevykonávala službu v ZZC Velké Přílepy, kde byla zařazena. Toto jednání bylo možno dle jeho názoru kvalifikovat jako úmyslné porušení služební přísahy a služebních povinností zvláště závažným způsobem dle § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona. Stěžovatelka složila služební přísahu, v níž se mj. zavázala, že bude čestným a ukázněným příslušníkem Policie ČR a že při plnění svých služebních povinností se bude vždy řídit ústavou a zákony a v souladu s nimi i rozkazy a pokyny svých nadřízených. Ke stěžovatelčině námitce nedodržením dvouměsíční lhůty k vydání rozhodnutí o propuštění stanovené v § 106 odst. 3 služebního zákona žalovaný uvedl, že tato prekluzivní lhůta dle citovaného ustanovení počala běžet až datem 23. 2. 2005, neboť k tomuto datu se služební funkcionář dozvěděl o výsledku kontrolního průzkumu skupiny kontroly a stížností PČR OŘ SCPP Praha. Tím byl zjištěn obsah a rozsah jednání, jímž se jmenovaná měla dopustit porušení služební přísahy a služebních povinností. Žalovaný uzavřel, že napadené rozhodnutí bylo v zákonné lhůtě dne 21. 3. 2005 stěžovatelce rovněž doručeno, a tudíž byla zákonná lhůta dodržena.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody,

kteřé stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud především obecně poznamenává, že stěžovatelkou namítané nesprávné posouzení právní otázky soudem (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován. Pod tuto kasační námitku Nejvyšší správní soud podřadil jak tvrzení stěžovatelky o tom, že lhůta k vydání rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru nebyla ze strany příslušného služebního funkcionáře s personální pravomocí dodržena, a rozhodnutí tedy podle zákona nemohlo být vydáno, tak i námitku týkající se nesprávné právní kvalifikace a výkladu ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona. Tyto dvě námitky považuje Nejvyšší správní soud za rozhodné pro celkové posouzení této věci.

Ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona uvádělo jako jeden z možných důvodů pro propuštění policisty ze služebního poměru porušení služební přísahy nebo služební povinnosti zvlášť závažným způsobem. Důvodem pro propuštění se tedy podle tohoto ustanovení mohlo stát jak porušení služební povinnosti, tak i porušení služební přísahy, přičemž při alternativním vztahu těchto dvou skutkových podstat nelze vyloučit jejich prolínání (tzn., že jednání policisty bude hodnoceno jako porušení služební povinnosti i služební přísahy zároveň). Dikci služební přísahy policistů obsahovalo ustanovení § 6 služebního zákona, přičemž samotná přísaha zněla takto: „*Slibuji, že budu čestným, statečným a ukázněným příslušníkem Policie České republiky. Své síly a schopnosti vynaložím ve prospěch společnosti tak, abych chránil práva občanů, veřejný pořádek a bezpečnost a ústavní zřízení České republiky, a to i s nasazením vlastního života. Při plnění svých služebních povinností se budu vždy řídit ústavou a zákony a v souladu s nimi i rozkazy a pokyny svých nadřízených. Tak přísahám.*“ Z této přísahy vyplývá, že policista je povinen chovat se při výkonu služby ukázněně a v souladu s ústavou a zákony se řídit rozkazy a pokyny svých nadřízených. Tyto zásady výkonu služby pak byly promítnuty i do ustanovení § 28 odst. 1, 2 služebního zákona, která obsahují základní povinnosti policisty při výkonu služby. Mezi ně náležela především povinnost plnit svědomitě a řádně úkoly uložené mu zákony a dalšími obecně závaznými právními předpisy, plnit svědomitě a řádně úkoly uložené mu rozkazy a pokyny služebních funkcionářů a nadřízených, s nimiž byl řádně seznámen, a v neposlední řadě vykonávat svědomitě a řádně službu podle svých sil, znalostí a schopností.

Ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona bylo zapotřebí vykládat a aplikovat v kontextu s navazujícím ustanovením § 106 odst. 3 téhož zákona, které stanovovalo lhůtu pro vydání takového rozhodnutí, a to následující dikcí: „*O propuštění z důvodů uvedených v odstavci 1 písm. c), d) a e) může být rozhodnuto pouze do dvou měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, nejpozději však do jednoho roku ode dne, kdy tento důvod vznikl; v těchto lhůtách musí být rozhodnutí policistovi též doručeno.*“ Tato

lhůta má nade vší pochybnost charakter prekluzivní, což znamená, že jejím marným uplynutím nelze již rozhodnutí o propuštění policisty z předmětného důvodu vydat, jakkoliv by tento důvod byl závažný. Zákonodárce zde tedy konstruoval ochranný mechanismus pro případy, kdy porušení služební přísahy nebo služební povinnosti není příslušnými služebními funkcionáři efektivně řešeno a reflektováno. Subjektivní počátek této prekluzivní lhůty, tj. okamžik, kdy služební funkcionář zjistí důvod propuštění, může být mnohdy problematické určit. Je důležité si uvědomit, že zákon zde hovoří o zjištění „důvodu propuštění“, nikoliv o indicích, podezřeních či domněnkách o tom, že zde takový důvod může existovat. Při určení okamžiku počátku běhu této subjektivní lhůty se jedná spíše o úvahu pravděpodobnostní, která usuzuje nejen na to, zda příslušnému služební funkcionáři byl či nebyl důvod propuštění vůbec znám, ale i na to, zda tyto poznatky dosáhly svou intenzitou takové úrovně, aby mohly představovat důvod propuštění podle citovaného ustanovení. Úlohu konečného určení časového intervalu zde standardně plní lhůta objektivní v délce jednoho roku, kterou běh lhůty subjektivní nesmí přesáhnout.

Nejvyšší správní soud se již dříve ve své rozhodovací praxi vyjádřil k povaze okamžiku zjištění důvodu propuštění, a to především v rozsudku ze dne 21. 7. 2003, č. j. 5 A 141/2002 - 95, přístupný na www.nssoud.cz, publikován ve Sbírce rozhodnutí pod č. 7/2003. Tímto rozsudkem argumentovala ve své kasační stížnosti stěžovatelka, ovšem zároveň na něho odkázal i žalovaný. Proto Nejvyšší správní soud cítí povinnost provést bližší výklad nosných rozhodovacích důvodů tohoto rozsudku. V této věci se jednalo o situaci, kdy příslušník celní správy svým protiprávním jednáním naplnil znaky kázeňského přestupku a bylo vůči němu rovněž zahájeno trestní stíhání. Teprve poté, co bylo příslušným orgánem celní správy rozhodnuto o vině a trestu za kázeňský přestupek, byl stěžovatel propuštěn. Období mezi spácháním deliktu, jehož následkem bylo i propuštění ze služebního poměru, a okamžikem vydání rozhodnutí o propuštění, přesáhlo i objektivní lhůtu v délce jednoho roku. Žalovaný služební orgán se tedy domníval, že okamžikem, kdy se dozvěděl o existenci důvodu propuštění, byl až okamžik vydání rozhodnutí o kázeňském přestupku. Tomu ovšem Nejvyšší správní soud nepřisvědčil a v odůvodnění citovaného rozsudku zformuloval v návaznosti na předchozí judikaturu vrchních soudů svůj právní názor, že „...*není podmínkou, aby šlo o informaci zvlášť kvalifikovanou, vázanou na jiné (např. disciplinární) řízení, nebo že by taková informace musela pocházet jen z určitého zdroje. Postačí, že informace má takovou míru určitosti a věrohodnosti, která zabezpečí, že řízení o propuštění ze služebního poměru nebude zahajováno na základě informací nijak neověřených, nejasných či zřetelně nevěrohodných.*“ Ratio decidendi uvedeného rozhodnutí tedy spočívá v tom, že okamžikem zjištění důvodu pro propuštění není až okamžik ukončení disciplinárního řízení a vydání rozhodnutí o kázeňském přestupku, nýbrž již okamžik, v němž jsou skutkové okolnosti svědčící pro existenci důvodu propuštění policisty dle ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona. Jinými slovy, citovaný judikát, který ve své argumentaci použily obě strany, nevylučuje, aby podezření z existence důvodu propuštění bylo příslušnými kontrolními mechanismy ověřováno a dokazováno. Samotné podezření či indicie, jakkoliv mohou působit přesvědčivě, ještě nenaplnují zákonný pojem „důvod propuštění“. Naopak, poznatky o porušení služebních povinností policisty či jeho služební přísahy musí dosáhnout takové intenzity a stupně věrohodnosti, aby naplnily obsah pojmu „důvod propuštění“. Takový výklad zákonného pojmu důvod

propuštění je podle mínění Nejvyššího správního soudu rovněž v souladu s principem právní jistoty a předvídatelnosti právního rozhodování.

Touto optikou nahlížel Nejvyšší správní soud na posuzovanou věc. Ze spisové dokumentace je zřejmé, že příslušný služební funkcionář plk. JUDr. M. K., ředitel OŘ PČR SCPP, věděl na základě sdělení npor. Bc. R. P. a již ve druhé polovině prosince 2004, že stěžovatelka pravděpodobně neplní svou povinnost docházky do uvedeného jazykového kurzu. To však ještě neznamená, že tato informace měla znamenat pro služebního funkcionáře důvod k zahájení řízení o propuštění stěžovatelky ze služebnímu poměru již v této době. Služební funkcionář v této době neměl potřebné informace o tom, zda je tato informace pravdivá, v jakém rozsahu stěžovatelka neplní své povinnosti, zda nemá k dispozici na období absence potvrzení o pracovní neschopnosti atd. Tyto informace evidentně nezjistil ani z přípisu školy ze dne 12. 1. 2005, neboť se jednalo stále o informace nepotvrzené, bez znalosti motivu, pohnutek či případných okolností vylučujících protiprávnost jednání stěžovatelky. Nejvyšší správní soud má za to, že teprve okamžikem doručení záznamu o provedení kontroly docházky stěžovatelky do jazykového kurzu lze považovat za okamžik, kdy se služební funkcionář dozvěděl o prověření a kontrolními mechanismy prokázaném skutkovém stavu spočívajícím v neplnění služebních povinností stěžovatelkou, který mohl naplnit obsah pojmu důvod propuštění uvedeného v ustanovení § 106 odst. 3 služebního zákona. Tento záznam byl OŘ PČR SCPP Praha doručen dne 23. 2. 2005. Od tohoto okamžiku také začala plynout subjektivní prekluzivní lhůta v délce dvou měsíců, v níž byl povinen služební funkcionář rozhodnout o propuštění a toto rozhodnutí též stěžovatelce doručit v souladu s ustanovením § 106 odst. 3 služebního zákona. Rozhodnutí o propuštění bylo stěžovatelce doručeno osobně dne 21. 3. 2005, tedy v zákonné lhůtě. Z uvedených důvodů proto považuje Nejvyšší správní soud tuto část námitky za nedůvodnou.

Ohledně námitky nesprávnou právní kvalifikací jednání stěžovatelky spočívající v jeho subsumpci pod ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona, tedy jednání kvalifikované jako „*porušení služební přísahy nebo služební povinnosti zvlášť závažným způsobem*“, Nejvyšší správní soud uvádí, že se jedná o neurčitý pojem, který je služební funkcionář povinen vymezit ve svém rozhodnutí a patřičně právní kvalifikaci jednání policisty odůvodnit (viz blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2003, č. j. 1 As 10/2003 – 53, přístupný na www.nssoud.cz). Služební funkcionář v rozhodnutí o propuštění aplikaci tohoto neurčitého pojmu řádně odůvodnil a specifikoval, že zvlášť závažné porušení služební přísahy a služebních povinností stěžovatelkou spatřuje především v porušení kázně, přičemž podle jeho názoru tím poškodila i poslání Policie ČR, kterým je příkladné dodržování zákonů. Závažnost jejího jednání pak služební funkcionář spatřoval v délce neomluvené absence, která činila 206,5 hodiny. Obdobně posoudil věc v odvolacím řízení i žalovaný, přičemž své právní hodnocení založil na doplněném důkazním materiálu a přesvědčivě se vyrovnal se všemi námitkami stěžovatelky. Nejvyšší správní soud ani tuto námitku nepovažuje za důvodnou, neboť považuje za nesporné, že k zanedbání služebních povinností stěžovatelkou v prokázaném rozsahu došlo. Stěžovatelka byla v rámci výkonu služby vyslána ke studiu jazykového kurzu, takže neomluvené absence v tomto kurzu jsou plně srovnatelné s neomluvenými absencemi při samotném standardním výkonu služby. Toto jednání tak lze kvalifikovat nejen jako porušení služebních povinností, ale i jako porušení kázně, která

je od policistů v souladu s jejich služební přísahou po právu vyžadována. Rovněž intenzita závažnosti jednání stěžovatelky je podle názoru Nejvyššího správního soudu dostatečně odůvodněna rozsahem neomluvených absencí a také skutečností, že stěžovatelka byla již dříve na závadnost svého jednání upozorněna, avšak přesto neučinila příslušné kroky k nápravě (podání žádosti o ukončení účasti v kurzu, předložení potvrzení o pracovní neschopnosti apod.).

Stěžovatelka v kasační stížnosti explicitně označila i námitku spočívající v naplnění ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Stěžovatelka však tento stížnostní bod nijak blíže nekonkretizovala a neoznačila, čím se služební funkcionář měl dopustit pochybení podřaditelného pod tuto kasační námitku. Nejvyšší správní soud je nucen konstatovat, že ani po přezkoumání spisové dokumentace nemůže stěžovatelce v tomto bodě přisvědčit. Služební funkcionář založil své rozhodnutí o propuštění stěžovatelky na dostatečně zjištěném skutkovém stavu prokázaném prostřednictvím vhodně zvolených důkazních prostředků. Ze spisu rovněž nevyplývá, že by se služební funkcionář dopustil vady řízení, která by mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí jako takového. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud nemůže než uzavřít, že ani tato námitka není důvodná.

Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku i řízení jemu předcházejícího neshledal žádnou z kasačních námitek stěžovatelky důvodnou. Městský soud věc zhodnotil po právní i skutkové stránce správně. Proto dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly, žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, náklady řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu